

Да ли је сепаратизам у северној српској покрајини уобразиља или реална опасност? Ово се пита сваки грађанин када на свим медијима чује најаве „вруће јесени у Војводини“ или када чује о стварању некаквог аутономашког блока.

Не треба бити много паметан, нити политички поткован да би се закључило како се претходне две деценије на штету Срба одвијао распад СФРЈ, СРЈ, СЦГ и да се тај процес сада наставља и у Србији. Без обзира на уставна решења и међународне споразуме пред нашим очима нестала је Република Српска Крајина, Републици Српској се константно умањују надлежности, Црна Гора је постала независна и политички веома удаљена од Србије, а Косово и Метохија је стављено под страни протекторат. Паралелно са овиме, деценијама је народ у Србији припреман да је затим на реду Војводина!

Питање, које сваки Србин треба да постави себи јесте шта ће бити ако војвођанска бирократија буде почела да сања снове које је средином деведесетих година прошлога века почела да сања антисрпска бирократија у Црној Гори? Као што је Мило Ђукановић имао некада, тако Бојан Пајтић има данас готово све ствари припремљене. Данас на располагању аутономашкој војвођанској бирократији стоје:

1. Усвојена обележја Војводине која не осликавају српско наслеђе;
2. Експлицитне поруке да је Војводина потенцијални проблем (немачки амбасадор Цобел);
3. Усвојен статут АП Војводине који је покрајини дао одређена државна својства;
4. Успостављена је Војвођанска академија наука и уметности која је много активнија од маргинализоване Матице Српске;

5. Уложен велики страни капитал на територију АП Војводине;

6. Направљена парабанкарска организација „Развојна банка Војводине“;

7. РТВ Војводина на коју су доведени главни уредници и запослени са Б92, а који имају двадесетогодишњи стаж антисрпског деловања;

8. АП Војводина која је уведена у процес сукцесије СФРЈ чиме све више добија међународни легитимитет;

9. На територији АП Војводине је опрана велика количина новца добијена од стране водећих наркокартела на Балкану;

Једино што у овом тренутку недостаје војвођанској бирократији јесу Војвођани и управо зато прошле године пред општи попис ушло у завршну фазу плана да се један део Срба социјалним инжењерингом преведе у ту вештачку нацију. Инжењери нове нације већ јако дуго раде на лоцирању погодних циљних група из којих ће за почетак извући неколико хиљада Војвођана који ће бити заметак за будуће време и нова омча око врата Србији. Истини за вољу тренутна ситуација у Србији и српском народу иде на руку инжењерима нове нације, који се све више обраћају:

10. Пониженим и осиромашеним староседеоцима у Српској Војводини убеђујући их како

је главни кривац за њихов положај Београд и како ће по њих све бити боље када се ослободе Београда;

11. Комунистима српског порекла који су прошли свој развојни пут од ригидних комуниста, потом јогурт револуционара, а онда преко „демократске револуције“ стигли до апатичних људи без идентитета;

12. Свим другим Србима који имају подвојене идентитете и којима је завичајно порекло често много значајније од српског рода;

Свим овим групама се перфидним методама већ деценијама, а нарочито у последњој деценији, објашњава како ће њихов живот бити много бољи када се буду отргли од Београда и када сада већ као Војвођани буду сами одлучивали о својој судбини.

Да ствар буде много озбиљнија инжењерима нове (пара)државне творевине у Европи, највише помажу сами Срби и то чак више они који живе ван територије АП Војводине. Јер како тумачити чињеницу да је сепаратистички статут Војводине прошао скупштину Србије са већином гласова, а да је тада у скупштин седело тек непуних седамдесет посланика из места у АП Војводини?! Дакле, чак уз претпоставку да су сви посланици који су из АП Војводина гласали за статут, тај предлог не би могао да прође, а када се узме у обзир да је добар део од посланика који долазе из АП Војводина гласао против, долазимо до рачунице да је за статут Војводине у скупштини Србије гласала већина посланика која уопште не живи тамо!? Разлози овоме су бројни, од гурања главе у песак, непознавања ситуације у самој Војводини, па до тенденциозног рада у корист колонијалне управе у Србији. Но, који год да је разлог оваквом понашању оправдавања нема и не сме га бити!

Такође, нова ситуација која додатно хомогенизује све аутономашке снаге јесте одлука Уставног суда о томе да се оспоравају неке одредбе Статута Војводине. Ова одлука је свакако добра, али је веома индикативан тренутак у коме је једна таква одлука донета.

Дакле, проблем сеператаизма у Војводини дефинитивно постоји и то је чињеница, али је исто тако чињеница да све то још увек није ескалирало до оне мере када почиње река без повратка. Из тог разлога, под хитно треба кренути у контранапад и то на свим оним

Пише: Мирослав Паровић
среда, 22 август 2012 07:06

пољима на којима су инжењери нове државе већ поставили своје механизме. Један по један ти механизми морају бити рсклапани, а можда је за почетак најважније од злоупотребе отети сам термин Војводина.

Војводина је реч словенског (српског) порекла и одувек је означавала територију у којој је владар војвода. Срби су још у седамнаестом веку добили право на војводовине, да би коначно у Српској револуцији 1848-49. Срби извојевали Српску Војводину. Дакле, Војводина је настала као српска и баш из тог разлога нити један Србин не би требао да се одрекне трећина Војводина, јер би се на тај начин дозволио широк маневарски простор за сепаратисте. Ако би оставили по страни политику, Војводина се ни по чему не разликује од Шумадије, Босне, Херцеговине, Косова, Метохије, Лике, Далмације, Црне Горе и свих других традиционалних српских територија, те би је баш као такву и требало посматрати.

Други важан механизам који треба отети из руку инжењерима нове (пара)државе у Европи јесте прича о новцу и животном стандарду. Истина је да се данас у читавој Србији живи лоше, па самим тим и у северној српској покрајини, али је исто тако истина да је у Србији дуго времена на власти била она политичка опција која потенцира причу о сепаратизму у Војводини! Дакле, о лошем стању у АП Војводини причају они који су на власти били и у самој покрајини и у републици.

И тако редом, треба расклапати постављене механизме који раде на даљем растакању Србије. Ово се мора радити пажљиво и интелигентно, јер су инжењери нове (пара)државе свакако предвидели механизме одбране. Поготово се треба чувати од излива „кафанског национализма“, јер је такав приступ у великој мери допринео да данас Србија буде у положају у коме се налази. Као што данас у фудбалу ретко пролази игра са либером у одбрани, тако ни у друштвено-политичком смислу не пролази демагошка прича и јогурт револуција, већ истрајан рад са стратегијом на средњи и дуги рок.